

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Wohn
of
Sturmer fra 1847.
1852.

Mødet den 26de Octbr. 1852

af

Studenter fra 1827.

(Optegnede Erindringer, trykte som Manuscript.)

Ved dette Aars Studenterjubilæum yttrede flere Deltagere Ønske om en Beretning angaaende Festen som Erindringsblad for dem selv og som Meddelelse til de Fraværende. Denne Tanke ligger i sig nær. Under Festens Bevægelse er det ikke altid let at tilegne sig de værlende Ytringer tilfredsstillende, og det er et naturligt Ønske at inddrage en større Kreds i de oplivede Minder, end Livets Forhold have tilstedt at samles.

Men Mødets Indhold og Farve kan ikke fuldt fremstilles. Overflødigst for de Nærværende, lidet for de Fraværende vil det være at berette, at Gjenstændene strax sloge en Stemning an, som snart hævedes til de unge Aars hele cordiale Livlighed. Enkelte Foredrag kunne vel til en vis Grad gjengives som Puncter, hvortil Læserens Phantasi eller Erindring kan støtte Billedet. Men selv disse ville paa Papiret mangle den Beslysnings og Ramme, de forudsætte; og, et Overgreb vilde det være — tilmed et Exempel, mod hvilket fremtidige Møder maatte protestere, — hvis de Ytringer, som ganske vare Diebliffets Born og derfor meest gave Festen dens Præg, uden Balg bleve afflæbte og udsendte.*)

Imidlertid — intet Ønske bør ved denne Leilighed være udtalt ganske forgæves. Det vil nærmest gjælde gennem

*) Samtlige her optagne Staaer m. v. ere meddeelte af Læserne selv eller refererede med deres Samtykke.

Enkeltbeholder at antyde og mindes den Aand, som herskede ved Festen. Hvad hertil kan meddeles, skulle disse Blade bringe med Hilsen til Enhver, som i Sandhed deeltager i vort Samfund.

Studenterne ved det herværende Universitet fra 1827 udgjorde fra October 149, hvortil siden kom 1, ialt 150.

Følgende 27 ere, saavidt vides, døde i de hosføiede Aar:

Nagaard, J. E., 1839, praktis. Læge i Odense.

Baumann, N. S., 1833, Cand. Theol.

Blicher, D. C., 1838, Capellan i Kregome.

Blicher, J., personel Capellan.

Boye, M. J.

Brøchner, J. M., 1837, Student.

Bøegh, J., 1849, Institutbestyrer i Beile.

Colding, E. W.

Dreier, D. C., 1836, praktis. Læge i Fogstør.

Eibe, N., 1849, Forstander for Dyfstringshuset.

Egede, H. P. C., 1847, Capitain ved Studentercorpsen.

Framery, B. B. de

Friis, E. B., 1845, Bataljonschirurg i Fredericia.

Gab, J. A., Capitain. Ansat under Justitsministeriet.

Giede, H. A., 1839, Gouverneur paa Guinea-Kysten.

Heger, H. C., 1845, Cand. phil., Skuespiller.

Holst, M. D., 1835, Cand. Theol.

Holstein, H. H. C., 1846, Postmester i Stubbekjøbing.

Jørgensen, B., 1843, Læge paa Langeland.

Koefoed, G. A., 1840, Assistent ved Nationalbanken.

Katier, W. C., 1847, personel Capellan.

Møller, H. J., 1832, Stud. Theol.

Philipsen, J. E. A., 1848, Translateur og Ammannensis ved det gfl. Bibliothek.

Rosenkilde, H. C.

Saabye, A. S.

Schlichtkrull, D. N. C., 1831, Stud. Theol.

Sæmundsson, Th., 1841, Provst i Rangarvalla paa
Island.

Om Mr. H. Baggejen, P. Brendstrup, M. J.
Hagen*) og Adam Petersen beklage vi forgjæves at
have søgt Oplysning.

Følgende 7 ere ansatte eller have taget Ophold udenfor
Danmark:

Arnesen, J. P. B., Assessor. Vestindien.

Heilbuth, E. A., const. Byfoged. Vestindien.

Bielke, F. H. R., Dansk Minister, Kammerherre C* og
D. M. Berlin.

Blume, L. R., Læge. Sverrig.

Mosin, J. N. Nordamerica.

Møller, L., Institutbestyrer. Norge.

Smidth, A. J., Skuespiller. Norge.

Af de øvrige Studenter fra vort Aar ere:

I Kjøbenhavn (42):

Abildgaard, P. C., forh. Copist.

Bay, S. A., Sproglærer.

Berg, P. C., Lærer ved Landcadetacademiet.

*Blechingberg, E. C. P., Kammerraad, Departements-
secretair.

Borgen, D., Lærer.

Bornemann, F. C., Lic. jur., Professor ved Univ. R.

*) Vi have siden erfaret, at Cand. phil. Hagen opholder sig i
Kjøge.

- Bramsen, E. B., Landlæge.
 Bredberg, A., Fuldmægtig under Magistraten.
 Bricka, F. B. L., Lic. med., Overlæge, R.*
 *Bull, E. V., Copist under Postvæsenet.
 *Christensen, J. T., Fuldmægtig under Finansministeriet.
 Faber, P. C. F., Inspecteur, Justermester, const. Directeur for den electromagnetiske Telegraphlinie. R.*
 Gerner, A., Bataillonschirurg.
 Steerup, A. H., Cand. phil.
 *Gundorph, H., Underbibliothekar ved Universitetsbibl.
 Sunløgsen, S., Kammerraad.
 Hansen, H. E., Cand. phil., ansat i Krigsministeriet.
 Heiberg, S. J., Præst ved Dødstemmeinstituet. R.
 Hesselberg, B. S., Cand. phil.
 Holdt, H. L., Greve, Overauditeur. R.*
 Holm, A. E., Cand. jur.
 Hornemann, E. J. E., Dr. med. Overlæge, R.
 Jessen, J. E., Overpostmester. R.
 Kramer, E. A., Cancelliraad, Overretssassessor.
 *Kroyer, E. T., Sprog lærer.
 Martensen, H. V., Dr. theol., Prof. ved Univ., Hofpræbifant. R.
 *Melchior, H. E., Institutbestyrer.
 Michaelsen, G. B., Kammerjunker, Regnskabsfører.
 Møller, E. J., Cand. theol., Capitain. R.
 *Møller, E. B., Politiasistent.
 *Nyholm, S. F. C., Landsoverrettsfogeder.
 *Nørgaard, E. A., Inspect. ved Rosenborg Brønd-Anstalt.
 *Paludan, H., Catechet.
 Paulli, J. H., Dr. theolog., Hof- og Slotspræst. R.
 Poulsen, E. W., Cand. theolog.
 *Rottbøl, J. B., Godseier.

- *Raven, C., Succentor.
 Raven, C. G., Cand. jur.
 *Schwarzkopff, E. A., Fuldmægtig ved Entekassen.
 *Smith, M. W. C., Sagsførerfuldmægtig.
 Sommerfeldt, E. N., Lærer.
 *Stüger, J. F. C., Overlæge.

Sjælland (18):

- *Bang, J. H., Overlærer. Sorø.
 *Brodersen, J. P. B., Læge. Skiby.
 Busch, J., Proprietair. Sæbygaard.
 *Feilberg, W. F., Læge. Umager.
 Frey, B. M., Degn og Kirkefanger. Hagested pr. Holbæk.
 Gedde, D. F., Proprietair. Biborggaard pr. Ringsted.
 Hansen, M. P., Præst. Odde.
 *Hundrop, F. E., Overlærer. Roeskilde.
 Jensen, E. L., Præst. Aarby.
 *Meyer, F. E., Forpagter. Spanagergaard.
 *Møller, E. A., Regjeringsraad. Helsingør.
 Poulsen, W. B., Præst. Korup og Glim.
 Quistgaard, J. M., Byfoged. Kallundborg.
 *Rohde, P. F., Overlæge ved Drefunds Hospital. Helsingør.
 Rogind, P. E., Præst. Korby.
 Rønne, M. E., Præst. Lommerup.
 Theill, A. N. A., Proprietair. Langebeksgaard.
 *Wstrup, J., Præst. Kirke-Hyllinge.

Hornholm (3):

- Bengen, H. E., Præst. Nyker.
 Bolbroe, E. A., Præst. Veberøker.
 Bruun, H. G., Præst. Østerlarsker.

Falster (1):

Martensen, G. B., Skolelærer.

Fyn og Læsinge (7):

Erreboe, J. L., Læge. Faaborg.

Heilmann, J. E., Præst. Bierreby.

Hofmann, D. M., Præst. Kunde.

*Mau, J. C. E. L., Præst, Rigsdagmand. Skielderup.

Drtmann, C. E. W., Læge. Faaborg.

*Peteresen, F. J. R., Cancellisecretair, Herredsfoged i
Kjerge og Nasum.

Schlegel, C. F., Justitsraad, Stiftskasjerer. R. Densje.

Langeland (1):

Wiskjelm, Fr., Præst. Snøde.

Jylland (36):

AGAARD, V. J., Præst. Bellinge.

Berg, A. H., Præst. Hem og Sem.

Berg, A. M., Proprietair. Skiffild pr. Hølslebros.

Blædel, L., Præst. Nustrup.

Bonnesen, C. B., Præst. Idom.

*Dahl, L. E., Overretssagf., Godseier, Rigsdagsm. R.

Damfær, J. N., Lic. theol., Provst. Kiettrup.

Folsach, F., J., Kammerjunker, Godseier.

Gad, L., N., Past. emer. Herølev.

Gesner, J. E. S., Organist, Skolelærer. Hjørring.

Harboe, F. E. E., Præst. Hjaltring.

Holm, J. B., Postmester. Skive.

Holm, N., H., Præst. Røgen.

Jacobsen, C. S., Præst. Møu.

Jermiin, D. Lærer. Haderup.

Jørgensen, J. K., Præst. Nygind.

- Kemp, E. C., Præst og Seminarieforsker. Jellinge.
 *Kieler, H. F. F., Catechet. Skanderborg.
 Larjen, L. P., Catechet. Randers.
 Lehmann, P. M. D., Amtmand, Rigsdagsmand.
 Lund, E. C., Præst. Understed.
 Lund, P., Overlæge. Kalborg.
 Marcusen, W. J. A., Overlæge. Kolding.
 Møller, E. C. W., forh. person. Capt. h. t. Lønborg.
 Müller, B. Paludan, Præst. Beder.
 Mørch, B. H., Overlærer. Randers.
 Nielsen, F., Professor, L. theol. Lyngby Seminarium.
 Olivarius, M. C., Præst. Rans.
 Olsen, N., Præst. Gudum.
 Rosenkrantz, F. J., Baron. Ballkov.
 Rosenkrantz, H. H., Baron. Rosenholm.
 Schönau, N. P. E., Præst. Ulstrup.
 Sparrebohn, J. P., Præst. Sneum.
 *Sveistrup, P., Præst. Højen.
 Tobiesen, E. L., Provst. Thorstrup.
 Tryde, H. K., Præst. Nørre Sundby.

Slesvig (4):

- Graae, G. F. A., Præst i Flensborg.
 Hansen, J. L. B., Præst i Hammelev.
 Kiær, E. C., Rigsassessor.
 Key, E. S., Cand. philos. Troiborg.

Til de Jubilarer i Danmark og Slesvig, hvis Adresser
 saaledes vare os bekjendte,*) udgif under 11te October en af
 Dahl, Gundorph, Jesen og Nyholm undertegnet An-

*) Og til Diekke, som paa den Tid var i Danmark, men skriftligt
 anmeldte et ligesaa lykligt fem for ham behageligt Forfald.

mobning om at mødes Tirsdagen d. 26de October Kl. 4 paa Skydebanen til en Mindefest for Studenterdagene.

Paa bemeldte Dag og Sted samlede derefter de 34, hvis Navne ovenfor ere betegnede ved *. De Nulevende af Professorene ved vor artium, dHrr. Conferentsraad Werlauff, Etatsraad Petersen, Professor Clausen og Etatsraad Madvig, bærede Festen ved efter Indbydelse at bivaane den. Indmeldte, men forhindrede fra at møde vare Bornemann, Bramsen og Lehmann. Mange havde skriftligt sendt deres Hilsen og forvidset os om, at de, skjøndt bundne ved Livets Syssler, i Sind og Tanke deeltog i Mødet.

Efterat Selskabet var samlet og alt saa Dieblikke havde ført os tilbage i vore Ungdoms Stemninger for og med hinanden, begyndte Maaltidet i Salen, hvor Dannebrogsslag, Festsang af Grønt og Candelabrer dannede Baggrund og Ramme for Minervabillebet og for Hjedestaler med Buste af Kongen og af berømte Mænd i Videnskab og Kunst. *)

Nyholm overtog Dirigentposten. Efter følgende Sang, hvormed H. E. Andersen havde havt den Godhed at forlyne os:

Mel: „Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.“

Der er et Vaand, det os til Festen kalder,
Et Mærke, det os til hinanden drog,
En Lyft til at, endnu i Randdøms Alder,
Staac og Studenterlivets Mindebog.
Den over Artiums-Gjærdet fœi vi sammen,
Det var October, men i os var Vaar,
Som ung Student, saa har man Svanehammen,
Ei sandt, Studenter fra det samme Aar!

*) En Deel af Billederne vare os velvilligt overladte af Professor Bisfen. Flagene havde Sæctaten havt den Færdemmenhed at laane os, da „Sømændene og Studenterne jo altid have været gode Venner“. (Ja! vor Gudinde var altid høit og trog ved at have det danske Flag i Nyggen).

Naar gamle Minder kaldes til Paraden,
 Saa klinger sært det i End Hjerterbund;
 Regentfen og vor Gaard i Voldhuusgaden
 Har Bidne til saa mangen munter Stund.
 Vi skiltes ad, saa vidtom blev vi støttet',
 Saa langt omkring, som Rigets Grændse gaaer,
 Men mødtes vi, et Daand os sammenknyttet',
 Det heed: „vi er' Studenter samme Aar!“

Vel er der gaaet store Søer og Laager
 Fra den Tid hver af os var ung Student,
 Men vi har lært, Gud over Danmark vaager,
 At her er godt at groe, har vi erkjendt.
 Mens Videnskab og Kunst har deligt Fremme,
 I Følgeaanden der et Hjerter staaer.
 Held Sammenholdet! — og ei vort vi glemme,
 Vi er' Studenter et og samme Aar!

hilsede Dirigenten de Mødte:

„Mine Herrer! Det er mig en Glæde herved at byde Dem alle ret hjertelig velkomne! Vel havde Man ventet at see vort Møde noget talrigere besøgt; men da saa Mange fra vort Aar ere bortgangne for aldrig at vende tilbage, og saa Mange opholde sig fjernt fra Hovedstaden, troer jeg dog i Antallet af de Tilstedeværende at kunne see Beviis paa en varm Interesse for de Minder, der have samlet os.

Det er nu 25 Aar, siden vi mødtes ved Indgangen til det gamle Minervas Tempel for som academiske Borgere at erholde Afgang til den Helligdom, hvorefter vi saa længe havde ziget. Vi vare dengang fulde af Ungdomsmod, havde affastet Ledebaandet og hengave os med Frihedens Begeistring hver efter sin Lyst til Dyrkningen af Videnskabernes forskjellige Grenne. Vi ere nu vistnok i flere Henseender forandrede; men alle see vi med Glæde tilbage paa hiin lykkelige Ungdomstid, fuld af Kraft, Haab og Glæde. Vi ville ønske, at disse Minder aldrig ville falne for os, men til vor høie Alder staae friske og lyfende for vore Blik. Dette Møde, haabe

vi, skal tjene til at styrke og opstrøve Minderne. Lørdag jeg bede Dem at tømme et Vindebæger for det lykkelige Aarsaar 1827!"

Ved den første Champagne ubragte Dahl Kongens Skaal:

„Naar Danske Mænd samles i festligt Lag, er der en Skaal, der aldrig bydes uden med Jubel at modtages: De, mine Herrer! vide Alle, at det er Skaalen for Landets oplysede Konge. For den Konge, der med Glæde hilste Frihedens Morgensøen og gav det Folk, der ogsaa sluttede sig om ham mod Vold og Oprør, den fulde politiske Borgerret. For den Konge, der, hvad der under de senere forandrede politiske Forhold ikke er mindre, selv er den unge Friheds varmeste Ven og Beskytter. For den Konge, der indtil sine Dages Ende vil vedblive at være dette, og derfor ogsaa vil modtage en Konges skønneste Løn. For denne Konge, mine Herrer! opfordrer jeg Dem til at tømme et Glas, idet vi udbringe „Længe leve Kong Frederik den Syvende!“

Skaalen for Professorerne indleedes ved følgende, dog ikke specielt til denne Skaal forfattet Bise af en Jubil. h. a. (Bort Aars Studentehold var, saavidt vides, ikke begavet med Voeter, undtagen En, som havde Forfald):

Me1. Vi Sæmænd gjør ei mange Dro.

Som Ynglinge vi drog ud,
 hver fra sin lille Luc,
 paa Haabets Snæffe let og prud,
 at samle os Formue.
 Da mødtes vi ved Guldbets Ryst,
 hvor Lyset klart nedstraaler,
 og grave med Ungdoms Lyf
 og fyldte vore Skaaler.

Deelt rigt den gyldne Aare flød,
 hver vi tilsammen høfede,
 og spejled sig i Druens Glød.
 som vi ved Hvilen kystede.

Da deelte hver med Broderhaand
 sit Jund alt med sin Næste;
 da rakte Friheds, Sandheds Aand
 os Borgerbrev og Fæste.

Dermed vi drog i Livet hen
 og spredtes paa dets Bølger:
 nu mødes atter vi -- som Mænd,
 og Aanden tro os følger.
 Og om end soundne Aar har lagt
 lidt Laage om dens Føse, —
 den spreder Rødets Tryllemagt
 og Mindets Sol tilvisse.

Saa skal den atter ungdomsfund
 vor tro Ledfager være:
 thi sømme vi af Hjertens Grund
 et Bæger til dens Være!
 End lære vi paa Slatten jo,
 vor Jdræt er dens Renter;
 og Aanden smiler venligt, fro
 til Jubilar-Studenten.

Derefter talte (efter Anmodning) Paulli under Acclamation:

„En Student er en Mand, som baade har Indsigter og Udsigter. Denne Definition gjør ingenlunde Fordring paa at være udtømmende, men jeg beder Dem tænke Dem de 25 Aar tilbage i Deres Liv, og De vil vist finde Noget deri, som De vedsjender Dem. Efter 25 Aars Forløb er imidlertid en Deel af Indsigterne gaaet i Glemmebogen, og en Deel af Udsigterne er bleven til ingen Ting. Lad os derfor holde os til det, som har bestaaet Tidens Prøve. Og der var een Udsigt, som aabnedes os i Studenterdagene og een Indsigt, som vi dengang vandt, der siden ikke har svigtet os. Jeg mener Udsigten mod Aandens Verden, jeg mener Indsigten i den Frigjørelse og Bestyrkelse for Sind og Tanke, som der er at finde. Enhver, som tog denne Binding med

fig fra Studenteraarene, vil nævne den som sit Livs store Gode, og han vil ikke glemme de Mænd, som vejledte ham dertil.

Det være mig her tilladt at henvende Ordet til Dem, vore høitærede academiske Lærere, som vi ved denne festlige Anledning have den Glæde at see iblandt os. Det var vistnok ikke med ublandede Følelser, at vi for 25 Aar siden havde den Ære første Gang at sidde tilborde med Dem. Men her ved dette Bord møde vi Dem i erkjendtlig Følelse af, hvad vi skyldte Dem, og den Tak, vi bringe vore akademiske Lærere, fordi det, vi toge med fra hine Dage, var noget Mere og Bedre, end hvad vi brugte ved Examenbordet, denne vor Tak bede vi Dem at modtage.

Dette Glas tømme Studenterne fra 1827 for deres academiske Lærere!"

Statsraad Madsvig modtog Skaalen paa vore akademiske Læreres Vegne, „da gratiarum actio tilkom ham som den yngste“; han udførte denne paa sin sædvanlige hjertelige og joviale Maade og udbragte en Skaal for Studenterne fra 1827.

Zesøen: „M. Hrr.! Det hører, antager jeg, til vor Bestægt idag at veie Ordet og Evnen paa gjenlevet Ungdoms og Broderskabs lette Vægt. Kun under denne Forudsætning vover jeg at bede om Ordet, for pianissime at føre Deres Tanke bort, dog ikke fra vort Samfund, kun fra dets synlige Realiteter, idet jeg foreslaaer en Skaal for vore fraværende Deeltagere, Dem, med hvem vi mødes i Tanken.

Fraværende for os vilde kun de være, som ikke vilde mødes med os, men fornægtede den Idee, der har samlet vor Kreds, — dog af dem er der vistnok faa eller ingen.

Men de Døde? Det er et vanskeligt Spørgsmaal, m. H.! som jeg overlader til Theologerne. Kun det veed jeg, at

de bevare en venlig Plads i Mindet fra vor Ungdomstid, og at saaledes ogsaa de ere med os i denne Time.

Der ere dernæst Nogle, hvis Bei har ført dem fjernt til fremmed Land, og nogle Faa, som saaledes have forpuppet dem, at selv Postvæsenet er blevet deres Blindebuf. Dog troer jeg vist, at ogsaa uden Hilsenen fra os vil det 25 Mars Winde banke paa deres Dør og finde den aaben.

Nu de Fundne! Der er nu vor vel ærværdige Broder; — han skal vogte Hjorden, og inde i Studerekammeret ligger det saa tykt med alle Slags Bøfener, som han allesammen skal passe paa: derfor elsker han sin Fratke, men hader sin Kavai! Men — nu sidder han i Kænestolen, med et Doujin Kollinger omkring sig; paa de lette Skyer fra Piben svæve gamle Minder frem; og alt som han fortæller om hine livsfriske, lykkelige Dage (da vi havde fælleds Blækhuus), iler hans Tanke og længsel til os: — ja, m. H., han kom ikke, men han er med os, han er her! — Der er fremdeles Han, som nys sendte os de deilige gyldne Ar, — han, der færdes paa Danmarks Landvei til Roes og Magt: idag skal han tærste, imorgen skal han saae, og det er jo ikke hans Skyld, at Kaber staaer til Resistance med Luftballoner. Men — nu kommer han ind (han var just ude at see til saadan en nydelig lille Dvie af den guenonffe Slægt), nu kommer han ind til sin rødmosjede Biv, sætter sig ved Bordet; „see nu,“ siger han, „nu sidde de og drikke derinde, de Gamle! — hvem der var med!“ — og han er med, m. H., han er hos os! han er her! — Der er den dybe Twivler; han er i Ibsens Magt, men han speculerer paa Begrebsbestemmelsen, til Champagnen er drucken: imorgen vil han erkjende, at han i grunden idag var med os! — Og der er vor velbaarne Broder paa Thinge, der lirker ved en Synders Nei og lister ham ind paa Sandheds

Bei; — og der er Han, som hjælper os enten op eller ned, naar det kniber (han er just ude at skaffe en ubehjælpelig lille Kus ind i Verden), — og der er mange flere af Bore, hvem Livet binder, hver til hans Arne. Men — i Hvilens Stund drager Tanken hid og quæges med vor af Mindernes Nectar!

Saaledes, m. H., vidne — stærkere end mine Ord — deres Breve: de ere fulde af Hilsener til os Alle, fulde af Bidnesshyrd om, at vore Kraværende ere med os nu, saavist som de vare med os, da vi første Gang traadte ind i et høiere Samsfund end Skolens og Hjemmets, ind til Aandens Frihed og Selvstændighed, og samlede under Bingerne af den Ørn, som „coelestem adspicit lucem”. — En Staal da for dem, hvis Tanke idag mødes med vor!“

Disse fire Skaaler kunne betragtes som Indledning eller første Kapitel. — I den frie, beaandede Stemning veg de 25 Aars Forvandling hvert Dieblis mere, og sporede endnu et Anstrøg deraf om Bordet, forsvandt det under følgende af Bravo'er ledsagede Staal af Martensen:

„I det vi holde denne Studenterfest i Forening med Mænd, hvilke vi Alle med Glæde mindes som vore academiske Lærere, er der vistnok rigelig Anledning til, at man ogsaa udbringer Skaaler for det rette Studenterfund. To Ting høre efter min Mening til det rette Studenterfund. Til det rette Studenterfund hører for det Første at kunne slaa sig løs fra Alt, hvad der er mere beslagtet med Livets Prosa end med dets Poesie. Til det rette Studenterfund hører for det Andet at kunne sætte sig fast i Principerne, sin Gjærning, sin Trostid, sin Kjærlighed. Vi, mine ærede Samtidige og Medjubilare, maae nu efter 25 Aars Forløb antages at være faste. Vi ere faste i vore Virkekrebse, vore Embedsstillinger, naturligtviis ogsaa i vore Principer. Men jo fastere man bliver i alt

dette, jo mere man bliver Jubilar, desto vigtigere bliver det ikke at forsømme den anden Side af Sagen, ikke forsømme at uddanne den Kunst at kunne slaae sig løs fra Alt, hvad der i Aarenes Løb vil gjøre Menneffene alt for faste og ubeværgelige, for Alt, hvad der vil røve det lette Sind og de vide Udfigter, stække Aandens Vinger. Derfor vil jeg tillade mig her at opfriske Erindringen om en vigtig practisk Disciplin fra Studenterdagene, idet jeg udbringer en Skaal for den Kunst til rette Tid og Sted at kunne slaae sig løs.“

Vemærkninger, Taler, Skaaler i større og mindre Grupper verlede nu i broget Mængde. Aanden og Indtrykket tilhørte Mødet. Kun følgende kan optegnes i dets Historie.

Jesøen: „W. Hrr.! Et Plif paa vor meget besungne alma mater vil sige Enhver, at hun ikke nøies med som andre flinke Koner at bringe 1 à 2 Drengene om Aaret til Berden, men sædvanligt skjenker den et halvandet Hundrede Stykker ad Gangen — allesammen gode Hoveber (naturligvis!) ligesom deres Bedstefader, ligesom han oplagte til Stjemt, Elskov og Gemytlighed, men frygtelige, naar de lyne! — Nu nyligt er Flokken jo igjen forøget med en god Portion. Lad os som de ældre Sønner af Huset hilse disse vore smaa Brødre velkomne. De ville blive forskjellige fra os, thi deres Fødselsstjerne er oprunden i en anden Tid: sine Kjendere skulle kunne smage paa Vin af samme Mod fra hvilket Aar den stammer. Men Familieligheden, det egne Præg ville de bevare fælleds med os; engang skulle de maaskee indtage vore Pladse. Lad os da ønske dem, at de maac blive ret nogle dygtige Herrer i Aandens Rige, kraftige til at føre det vidt ud i Livet! Lad os med et Ord ønske dem Held og Lykke til al deres Gjerning! En Skaal for vore nye Brødre!“

Etatråad Petersen tog heraf Anledning til at be-

mærke, at da den hidtilværende examen artium ved Lov er bestemt til for Fremtiden at bortfalde, ville Studenterne fra iaar være de sidste, der havde Udsigt til et Jubilæum som dette. Han vilde da spørge Statsraad Madvig, som nu i Fryd og Gammen deeltog i Dagens Munterhed, men under hvis Ministerium Loven er udfkommen, om ikke Samvittigheden rørte sig i ham ved at tænke paa, hvad der vel ikke ligefrem stod i Loven, men dog er at læse mellem dens Linier, at 1877 vil være det sidste Aar, hvori en Fest som den, vi idag feire, kan afholdes.

Statsraad Madvig erklærede, at han ikke mærkede til nogen Rørelse af Samvittigheden i denne Henseende og meente, at det gamle Træ, naar det var udlejet, her som overalt maatte vige Pladsen for et nyt.

Denne lille Episode, hvorover der hvilede en Humor, som desværre ikke kan gjengives, satte en Strøm af Munterhed i Bevægelse, hvori Dirigenten omsider bjergede Ordet, som han gav til

Gundorff: „M. S. Det synes, at der er opkommen lidt Uenighed mellem vore academiske Lærere, og at det er de yngste eller endog ufødte Studenter, som have givet Anledning dertil. Jeg skal tillade mig at vende Opmærksomheden bort fra disse og lede den hen til de gamle eller ældste Studenter, for hvilke vi i denne Kreds have en værdig Repræsentant i Universitetets Senior. Det er til saadanne Mænd, vi skulle see op med Ærbødighed og Taknemlighed, naar baade den unge og den ældre Student hos dem finde ikke alene dyd Lærdom og Kundskab, men ogsaa en stedse aaben Belvillie og Hjertelighed. Jeg føler mig særlig opfordret til at erkjende dette, fordi jeg i de hyppige Berøringer, hvori Forholdene have bragt mig til denne Mand, ikke blot har fundet den jamme sikre og kundskabsrige Vejledning,

men ogsaa den samme velvillige og hjertelige Imødekomen, som jeg i omtrent Halvdelen af de Aar, hvis Minde samler os her i aften, dagligen har mødt hos en anden af vore høitærede Gjester, — hos ham, hvis Samvittighed for lidt siden ikke vilde røres. Og jeg er sikker paa at finde Enighed hos alle mine Herrer, naar jeg beder Dem at tømme Deres Glas for den ældste hertistfebeværende Student, for Universitetets Senior, den ligesaa humane og velvillige som kundskabstrige og lærde Conferentsraad Werlauff."

Følgende os af P. N. overlodte Sang slog ganske ind i Stemningen:

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Idag for fem og tyve Aar
 Hvor var vi frøje og glade!
 Da tyles ingen Rød os haard,
 Og bred nok ingen Gade;
 Thi Studiegaardens Politi
 Os havde meddeelt Pas til fri
 Commerc og Næringsdrift ubi
 Athenes Kongerige.

Da var det først, at Ruets Liv
 Af evigt Indhold fyldtes,
 Mens Fremtids dunkle Perspectiv
 Af Paabets Sol forgyldtes;
 Da var det først, at Tanken slog
 Sin Binge op og Høiden tog,
 Mens Hjertet ud paa Vandring dry
 iblandt de smukke Viger.

Da lod Studenteraanden op
 Os sin fidele Verden,
 Hvor trygt vi fra Ideens Lov
 Saac ned paa Smaafolks Færden;
 Mens Piben damped, Glasfets klang,
 Og Choret sig mod Himlen svang,
 Da vorede den stærke Trang,
 Som, Brødre, bandt os sammen.

Men femogtyve Aar forgit
 Med mangefold Forandring:
 Een glemte sagtens Sæd' og Skif,
 Og Een har endt sin Vandring;
 Een boer i Øst og Een i Vest,
 Een blev til Degn og Een til Præst,
 Og her er kun en lille Rest
 Af Syv og Tyved^{*)} Rusfer.

Dg dog kan Affand eller Tid
 Ei Aandens Magt beseire;
 Thi det var den, der drev os hid,
 Dens Fæst det er vi feire.
 Dg Hjært vel Hver har Plage nok,
 Trods bleget Kind og graaet Lok,
 Vi dog i gjenforenet Flok
 Er unge, frye og glade!

Derefter talte Professor Clausen:

„Den første Sang, som her blev afslungen, sluttede med et Ønske: „held Sammenholdet!“ Jeg vil tillade mig her- til at knytte en Staal. — Det er en fælleds Tanke, et fæl- leds Minde, som har samlet denne Kreds, har bragt Mænd fra forskjellige Egne, i forskellige Stillinger til at overvinde flere eller færre Vanskeligheder, rydde større eller mindre Hindringer af Veien, for at kunne slutte sig tilfammen paa denne Dag. Dg vi have hørt det bevidnet, hvor velgjørende ogsaa her Sammenslutningen har virket, idet den Enes Erin- dring kommer den Andens til Hjælp, og saamange Livsbilleder faae Frihed og Form ved den gjensidige Meddelelse. Der er ikke blot noget Smukt og Frydeligt ved en saadan Samling; men der synes mig ogsaa deri at ligge noget Lovende og Trøstende. Thi, naar en fælleds Interesse, som dog har sin Grund i ydre Forhold af forbigaaende og tilfældig Art, saa- ledes formaar at holde og drage Mænd til forenede Sam-

*) Oprindeligt: „Fem og Tyved.“

fund, tør vi ikke da slutte, at Interesser af høiere og dybere Natur, naar Talen bliver om dem, ville have lignende Virkning! Vel veed jeg, hvad der kan indvendes: at det just er den Interesse, der berører det Udvortes og mindre Vigtige, der lettest bringer Forening og Sammenlutning tilveie, medens det, der griber dybere ind, ogsaa fremkalder den hele Forskjellighed i Anskuelse og Grundsætninger og aandelig Retning, der tjener til at adskille og opløse istedetfor at forbinde. Men for Mænd, der ere udsprungne af samme Rod, ere ved Naturen knyttede til samme Land og Sprog og Historie, maa der dog gives Punkter, hvor alle Forskjelligheder vige tilbage, gaae op i en høiere Eenhed. Det er til disse fælleds Interesser, jeg seer hen, idet jeg udtaler det Haab: at, naar Fædrelandet kalder til Forsvar for de fælleds Gøder — kalder, ikke blot i Krig, men ogsaa i Fred —, danske Mænd da, hvorjomhelst de findes adspredte i Landet, maae finde sig tilfammen, maae slutte sig sammen som eet Broderskab, for at støtte og styrke hverandre til at staae fast. Altsaa, mine Herrer! en Skaal „for Sammenholdet“, for Sammenlutning og Samvirken af danske Mænd i Fædrelandets Tjeneste!”

Selskabets Amen hertil var et fleerfoldigt sungen Hurra, som lydt udtalte, at ogsaa denne Skaal havde berørt den fælleds Tanke, der samlede os.

Læseren maa undskyldte, at Chronologien i disse Optegnelser, alt som Tiden rykker frem, bliver usikker: det eneste Sikke ved Gildet blev efterhaanden Munterheden i alle Fortøninger, som ere Studenteraanden egne. Ogsaa maa „omtrent“, der overhovedet underforstaaes i Fortællingen, især erindres i det følgende.

En Anmodning til Hornemann om at udbringe en Skaal, opfyldte han saaledes:

„Mine Herrer! Det vil udenvivt være dem bekendt, at

der for flere Aar siden levede en Skuespiller her i Kjøbenhavn, som havde det Uheld en Aften, da han spillede Biskoppens Rolle i Arel og Valborg, at gaae ud af sin Rolle paa det Sted, hvor han adskiller de Elskende, idet han nemlig istedetfor at sige: „men jeg vil bringe en anden Lov i Erindring“ kom til at sige: „men jeg vil bringe en anden Skaal i Erindring“ — (Nogle sige endog, at han har sagt: „men jeg vil tage mig den Frihed, at“ o. s. v.). Denne Historie faldt mig ind, da jeg tænkte over Indledningen til min Skaal. Jeg vil nemlig ogsaa tage mig den Frihed at bringe en Lov i Erindring, for deraf at tage Anledning til at bringe en Skaal i Erindring, og det gaaer mig derfor næsten ligesom Skuespilleren, — kun omvendt; — det vil sige: igunden gaaer det mig ikke ligesom Skuespilleren; men det er nu det samme. — Det var altsaa Loven, jeg skulde bringe i Erindring. Denne er først offentliggjort i den nyeste Tid i Frankrig, hvor en Maire (hvad De vil have seet af Aviserne) har bekendtgjort: at Keiserdømmet meget godt lod sig forene med Republikken, ja, at han endog havde udfundet, at det var en Lov: at Keiserdømmet nødvendigens maatte komme som et Supplement til Republikken.

Dette er udenivivl rigtigt; men jeg siger atter her: kun omvendt; det vil sige, Loven er, at Keiserdømmet maa gaae forud for Republikken; og jeg tager vort eget Skole- og Studenterliv til Exempel. Thi det er dog vist, at dersom vi i Skolen ikke havde staaet under et godt keiserligt Regimente, og saaledes vare blevne godt optugtede, saa vare vi neppe blevne saa gode Borgere i den academiske Republik som vi forhaabentligen have været. Vi tør derfor ikke glemme, hvem vi skulde dette, men driffe en Skaal for vore fordoms Keisere, for vore Rectorer og Lærere!“

Et fuldt Ja af Alle udtalte den Venlighed, hvormed Enhver erindrede sine forðums Lærere.

Sveistrup bemærkede, at den Gjerning, som vistnok har spredt Studenterne fra 1827 videst ud over Landet, er Præsternes, Sjølesørgernes: naar da denne Dag havde samlet nogle af disse fra Landets forskjellige Egne paa dette Sted, forekom det ham at maatte være en naturlig Trang for dem, det var idetmindste en Hjertetrang for ham, at ndtale deres Tak og Erkjendtlighed for Dem, som jærligt have været deres academiske Lærere: han foreslog da navnlig for Professor Clausen en Skaal, som naturligtviis mødte almindeligt Bifald.

Hornemann:

„Man har anmodet mig om at udbringe endnu en Skaal“ (Stemmer: Ja! Ja!) „og jeg gjør det med Glæde, da jeg veed, at den Erindring, som knytter sig til det Væger, jeg nu vil opfordre Dem til at tømme, ikke kan andet end opfylde Alle med Glæde og Stoltthed. Jeg tænker paa vort Fødelands sidste Kamp og paa Alle dem, der saa villigen udøste deres Blod for vor retfærdige Sag. Dgsaa vort Aar stillede Frivillige i de Kæmpendes Rækker, og i vor Midte her ved Bordet findes En, hvis Blod jeg har seet flyde, da han indbragtes paa Augustenborg Lazareth med et alvorligt Skudsaar, som han havde faaet i den hidfige Fægtning ved Ndsbøl i Foraaret 1849. Jeg mener, at han vel fortjener, at vi drikke hans Skaal, og jeg beder dem derfor tømme et Glas for Capt. Christen Møller.“

Elfskabet sluttede denne Skaal ved at istemme „den tapre Landsoldat“ og et harmonisk Hurra.

Vi vare nu mod Enden af Maaltidet. Nogle Sange af Studenterforeningens Bisebøger bleve affungne, men Stemningen krævede en stærkere Afska. I det muntre Nøve, som

gyngebe gennem Salen, byffede endnu hist og her Skaaler op, deriblandt en af Hornemann (paa Thema af 2 B. 1 L. i Jubl. Bise). Østrup takkede Bisernes Forfattere: „Der var engang en Mand, som sagde

„Wer nicht liebt Wein, Weiber und Gesang,
Er bleibt ein Thor sein Leben lang“:

at vi nu ikke faste Drag paa Vinen, derom vidner Boret og den muntre Stemning, der hersker iblandt os, men da Festen ogsaa er forskjøttet ved Sange, vil jeg tillade mig at udbringe en Skaal for Sangenes Forfattere, som saa smukt have udtalt, hvad der rører sig hos os ved denne Leilighed, idet jeg særlig føler mig opfordret hertil, fordi en af Forfatterne er tilstede iblandt os, vel uenævnt, men ikke ganske ukendt. Derfor en Skaal for Sangenes Forfattere, med Tak for hvad de kvad“. — Ma u: „Det kunde vel synes noget dristigt af mig at træde frem og tage Ordet, efterat saa mange Talere have yttret sig, hvis tiltrækkende Foredrag ere blevne hørte tildeels med stor Deeltagelse og spændt Opmærksomhed. Jeg skal imidlertid ikke undlade at følge den Opfordring, som er udgaaet til mig navnlig fra min kjære Ven og Sidemand (F. K. Petersen), om ogsaa at sige et lille Ord i dette gemytlige Broderslav, idet jeg haaber at kunne føre mig den gamle Sandhed til Nytte: at hvad der kommer fra Hjertet, det gaaer ogsaa til Hjertet. Vi hørte i een af de Sange, hvis Toner have lydt iblandt os, at de 25 Aar have frembragt Forandring, og derom ere vi vel enige; ja, jeg skulde troe, at Alle i større eller mindre Grad bære dens Tegn og Mærker. Hos Nogle af os er det især Forandringerne oventil, som komme tilsyne, idet vi nu gaae med skaldet Høse, medens for 25 Aar siden de lyse Koffer og den stærke Haarvært vidne om Ungdommens Kraft og Fylde. Hos Nogle derimod mærkes især Forandringen nedentil, idet vi nu fride

adstadigere frem, imedens vi for 25 Aar siden ilede i let og hastigt Løb til Ungdommens Glæde eller med Bogen under Armen mod vort foresatte Maal. Men een Ting er der dog, mine Brødre, som ei er bleven forandret, siden vi saaledes med hverandre Aar 1827 i den gamle Studiegaard; og det er Kjærligheden! hvilken da? -- Kjærligheden til vor fælleds Moder, som os har født og baaret, og som indsluttede os i sin moderlige Favn, da vi endnu ikke kunde fremstamme hendes Navn, Kjærligheden til vort dyrebare Fædreland. Denne Kjærlighed brændte i vort Bryn, da vi saae vor Moder betrængt i Farens Stund, i Prøvelsens Dage, da vi efter fattig Evne og Veilighed toge Deel i Bestræbelserne for at udrive hende af Fjendens Bold, og dens Lue skal aldrig udslukkes, saalænge Hjertet slaaer, om vi end maae sige: tempora mutantur, et nos mutamur cum iis. Og jeg tør vel sige, at det er i Følelsen af denne varme Fædrelandskjærlighed, vi ere samlede i denne Aftenstund, og at denne Kjærlighed ogsaa har fundet sit Udtryk i den Omhu, hvormed Bestyrerne af denne venlige Mindefest have ordnet Alt saaledes, at vi kunne være her tilstede med Glæde og Tilfredshed. Idet jeg derfor ønsker og haaber, at Kjærligheden til Danmark og Alt, hvad dansk er, stedse maa bygge og boe iblandt os og være en levende Tanke og styrkende Følelse under Alt, hvad vi tage os for hver i sin Kreds, opfordrer jeg Dem, mine Benner, til med mig at bringe Festens Bestyrere vor hjertelige Tak, fordi de have indbudet os til at samles her og givet os Veilighed til ved denne Sammenkomst at opfriske Ungdommens glade Minder. Mindefestens Bestyrere Leve!" -- Der spurgtes, om da Ingen vilde udbringe Damernes Skaal! men den blev anseet for saa bevægende, at ingen Enkelt turde overtage den, hvorfor den ved en stærk Accord istemtes af Alle 38 paa en

Gang. Endnu et Glas Champagne til Alles Skaal af Alle,
— Dirigentposten nedlægges, Maaltidet hævedes, vi begave
os Arm i Arm i andre Bærelser.

Ved Kaffen og siden ved nogle Boller fortsattes Mødet
Resten af Aftenen under livlig og gemytlig Samtale.

Flygtige Timer! — som dog noksom vidnede, at der var
Sandhed i dette Møde, at det var et Forryngelsens Bad for
Ungdomsaaend og Ungdomsind, og at fælleds Studenteraar
knytte et varigt Sammenholdets og Venlighedens Baand, som
fortjener at styrkes ved fornyet Bevidsthed.

Den 26de October var for os Alle en god Dag: den
være hos os Alle en venlig Erindring.

Kjøbenhavn, Decbr. 1852.

